

悍 妻 当 夫
ภรรยา
วิญญูภาค

ภายใต้ความสดใส...

กลับซ่อนความร้ายกาจไว้อย่างเนียนเนียน

เย็นวันศุกร์

悍 妻 当 夫
จอมทาง
กระดาน
วิญญาน

เย็นวันศุกร์

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ซัดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 182

จอมนางกระซางวิญญาน

โดย เย็นวันศุกร์

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม 2560

ราคา 205 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้ลอกเลียนหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2849-8

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกตบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อดุลยา อนันตนาพันธ์

พิสูจน์อักษร : ณัฐณี กิ่งแก้ว

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง จัดรูปเล่ม : โยชิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทวีพีเอ็น (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปมบุ๊กส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โสภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัตตญา โสภิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธัญภัทร์ พองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการรวม : ณฤพล สมฤทธิ์ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เฉติยา โสภิตสถาพร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยบรรณาธิการ : อารีนา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ชนกร กองเพ็ง

สตาปมบุ๊กส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปมบุ๊กส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

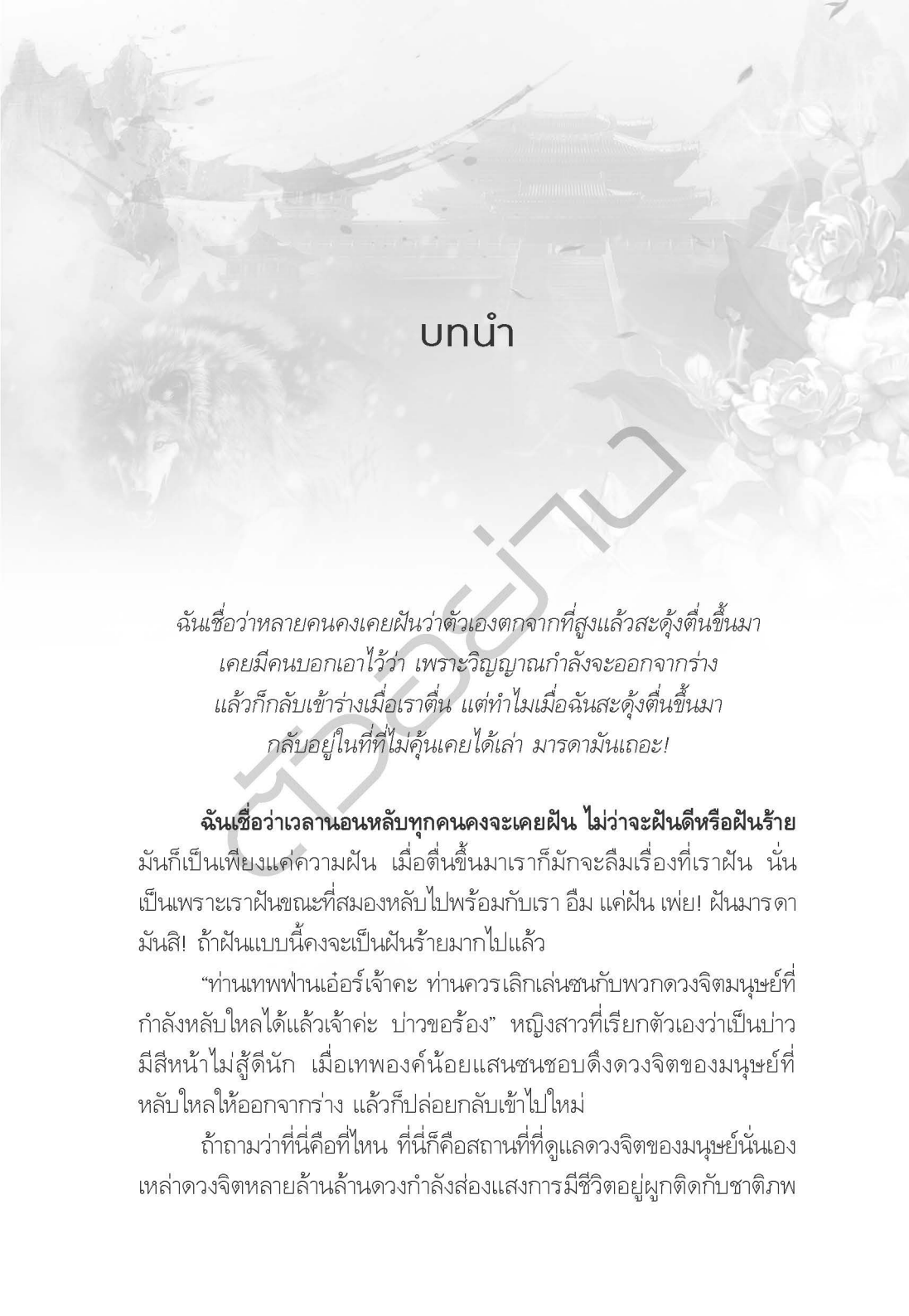
นิยายเรื่องนี้แต่งขึ้นตามจินตนาการของผู้เขียน ไม่อิงประวัติศาสตร์ใดๆ และไม่ได้เน้นยุคจีนโบราณ แต่เพื่อความบันเทิงของผู้เขียนเอง โดยส่วนตัวผู้เขียนชอบอ่านนิยายอยู่แล้ว และอ่านนิยายทุกแนว ตอนแรกไม่ชอบอ่านนิยายที่ใช้ภาษาเข้าใจยาก แต่เพื่อนก็แนะนำให้ให้ ‘ลองอ่านสิ’ พออ่านแล้วก็ชอบมาก แต่บางเรื่องคิดว่ายังไม่ได้ตั้งใจ จึงเขียนเองเสียเลยดีกว่า และอยากให้ผู้อ่านสนุกไปกับนิยายที่ไม่ซีเรียส จะออกแนวขำๆ มากกว่า เป็นนิยาย Feel Good แน่แน่นอนค่ะ

ส่วนผมอยากกา ‘เย็นวันศุกร์’ ได้แต่ไทม์นั้น คือคิดอะไรไม่ออกแล้วจริงๆ รู้สึกว่าช่วงเย็นวันศุกร์นั้นเป็นอะไรที่สุขสุดๆ แล้ว ก็อยากให้ทุกคนมีความสุขในเย็นวันศุกร์ โดยหยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาอ่านค่ะ

สุดท้ายก็ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่หยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา ขอบคุณนักอ่านที่ติดตามมาจากในเว็บเด็กดี และขอบคุณกองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ปรีณิสน์ในเครือสตาพรนิวส์

ขอบคุณค่ะ
เย็นวันศุกร์

“หนังสือและการอ่านคือกุญแจไขประตูแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

ฉันเชื่อว่าหลายคนคงเคยฝันว่าตัวเองตกจากที่สูงแล้วสะดุ้งตื่นขึ้นมา
เคยมีคนบอกเอาไว้ว่า เพราะวิญญาณกำลังจะออกจากร่าง
แล้วก็กลับเข้าร่างเมื่อเราตื่น แต่ทำไมเมื่อฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมา
กลับอยู่ในที่ที่ไม่คุ้นเคยได้เล่า มารดามั่นเถอะ!

ฉันเชื่อว่าเวลานอนหลับทุกคนคงจะเคยฝัน ไม่ว่าจะเป็นฝันดีหรือฝันร้าย
มันก็เป็นเพียงแค่ความฝัน เมื่อตื่นขึ้นมาเราก็มักจะลืมเรื่องที่เราฝัน นั่น
เป็นเพราะเราฝันขณะที่สมองหลับไปพร้อมกับเรา อืม แค่ฝัน เพ้ย! ฝันมารดา
มันสิ! ถ้าฝันแบบนี้คงจะเป็นฝันร้ายมากไปแล้ว

“ท่านเทพฟานเออร์เจ้าคะ ท่านควรเลิกเล่นสนุกกับพวกดวงจิตมนุษย์ที่
กำลังหลับใหลได้แล้วเจ้าคะ บ่าวขอร้อง” หญิงสาวที่เรียกตัวเองว่าเป็นบ่าว
มีสีหน้าไม่สู้ดีนัก เมื่อเทพองค์น้อยแสนชนชอบดั่งดวงจิตของมนุษย์ที่
หลับใหลให้ออกจากร่าง แล้วก็ปล่อยกลับเข้าไปใหม่

ถ้าถามว่าที่นี่คืออะไร ที่นี่ก็คือสถานที่ที่ดูแลดวงจิตของมนุษย์นั่นเอง
เหล่าดวงจิตหลายล้านล้านดวงกำลังส่องแสงการมีชีวิตอยู่ผูกติดกับชาติภพ

ของตัวเอง แต่ถ้าวางจิตดวงไหนมีดลงก็แสดงว่าดวงจิตนั้นหมดอายุขัย นั่นหมายถึงดวงจิตนั้นจะต้องถูกส่งไปยังแดนยมโลก

บิดาและมารดาของเทพหิฟานเป็นเทพที่ปกป้องคุ้มครองและดูแลสถานที่แห่งนี้ นั่นเป็นหน้าที่ของเทพแต่ละองค์ที่พึงกระทำ แต่ตอนนี้เทพทั้งสององค์ติดงานเลี้ยงต้อนรับเทพองค์ใหม่อยู่บนสวรรค์ชั้นห้า จึงได้ฝากลูกชายวัยหกขวบที่แสนซนจนไม่มีใครห้ามได้ไว้กับสาวใช้

“ท่านเทพ หยุตเถอะเจ้าคะ” ตอนนี้นางกังวลเป็นอย่างมากเพราะทุกวินาทีนั้นมีคนเกิดและตาย ถ้าเกิดเทพตัวน้อยทำผิดพลาดถึงดวงจิตที่ยังไม่ถึงอายุขัยออกจากร่าง จะทำให้ชะตาที่สวรรค์กำหนดไว้มีปัญหาได้

“ข้าแค่ขอเล่นนิดเดียวเอง มันสนุกนะ ทำไมเจ้าไม่มาเล่นกับข้าเล่า” เทพน้อยชวน ดวงแก้วของจิตวิญญาณเป็นดวงแก้วใสที่ทำให้เราเห็นได้ว่าดวงวิญญาณหรือมนุษย์คนนั้นทำอะไรอยู่ เด็กน้อยสนุกกับมันเมื่อเห็นว่าคนที่ตัวเองเกลียดนั้นสะดุ้งตื่นตอนกลางคืน

“ฮ่าๆ มันสนุกจริงๆ นะ เจ้าควรมาเล่นกับข้า”

“ฟานเออร์ เจ้ากำลังทำอะไรนะ!” สุรเสียงเข้มทุ้มดังก้อง ผู้คุมสถานที่แห่งนี้ทั้งหญิงและชายมองลูกชายที่กำลังเล่นซนอยู่ ด้านเด็กน้อยที่กำลังตั้งวิญญาณดวงหนึ่งจึงสะดุ้งเพราะตกใจ ทำให้วิญญาณดวงนั้นหลุดออกจากภพที่เคยอยู่ ไปเข้าสิงดวงวิญญาณอีกดวงที่กำลังจะดับสิ้นในอีกภพหนึ่ง

“แย่แล้ว!” เด็กน้อยอุทานขึ้น ใบหน้าที่มีแต่ความสนุกเมื่อครู่กลายเป็นซีดขาว ด้านบิดาของเด็กน้อยหน้าดำคล้ำขึ้นหลายส่วน ส่วนมารดาก็ทำหน้าตกใจไม่แพ้กัน

“ฟานเออร์ เจ้าทำอะไรลงไม่รู้ตัวหรือไม่!” น้ำเสียงเย็นเยียบดังขึ้น ทำให้คนที่อยู่ในบริเวณนั้นอกสั่นขวัญแขวน

“ละ...ลูกผิดไปแล้ว” เด็กน้อยคุกเข่าลงกับพื้นอย่างเสียไม่ได้ พุดออกมาด้วยความหวาดกลัวบิดาของตนที่นานๆ จะโกรธแบบจริงจัง ส่วนผู้เป็นมารดาอยากจะช่วยลูกชาย แต่ว่าครั้งนี้ดูเหมือนสามีจะโกรธมาก

“เจ้าต้องถูกลงโทษ!” สุนเสียงเข้มเอ่ยขึ้น แล้วชี้ให้ลูกชายมองไปยังดวง
แก้ววิญญาณที่เด็กน้อยสลบไว้

ที่ตอนนี้มีหญิงสาวคนหนึ่งกำลังร้องไห้โวยวายกับเรื่องที่เกิดขึ้น
ท่ามกลางสายฝนจากสรวงสวรรค์ที่พิโรธอย่างหนักกับการกระทำของ
ฟานแออร์

ตัวอย่าง

หนึ่ง

ที่นี่คือที่ไหน?

ฉันลืมนิทาโพลงขึ้นมาท่ามกลางความมืดมิดเพราะกำลังฝัน ฝันว่าตัวเองตกจากหน้าผาแห่งหนึ่ง แล้วฉันก็ตื่น มีคนบอกว่าการฝันแบบนี้แสดงว่าวิญญาณกำลังออกจากร่าง เมื่อตื่นขึ้นมามีวิญญาณก็จะกลับเข้าร่างเหมือนเดิม แต่ทำไมเมื่อฉันตื่นขึ้นมากลิ่นของห้องถึงได้เปลี่ยนไปขนาดนี้ กลิ่นประหลาดที่ไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน ฉันไม่ค่อยชอบกลิ่นของดอกไม้ชนิดอื่น ยกเว้นกลิ่นดอกมะลิเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ที่ห้องของฉันมักจะมีกลิ่นดอกไม้ชนิดนี้เสมอ แต่ตอนนี้ห้องของฉันเปลี่ยนไป ไม่มีกลิ่นดอกมะลิ!

‘กลิ่นกำยานอย่างนั้นหรือ’ กลิ่นพวกนี้ช่างน่าเวียนหัว

‘เฮอะ! มะลิ แกกำลังฝันซ้อนฝันอยู่แน่ๆ’ ฉันปลอบตัวเอง เพราะการฝันซ้อนฝันนั้นเป็นสิ่งที่ฉันเกลียดมากที่สุด มันเหมือนไม่มีทางออกจากฝันนี้ได้ ต่อให้พยายามลืมนามากแค่ไหนก็ยังไม่อาจลืมตาได้ จึงต้องปล่อยให้ตัวเองหลับไปอีกครั้ง

“หมอหลวง ฮองเฮาเป็นอย่างไรบ้าง” เสียงแผ่วๆ เรียกสติคนทีหลับไหลให้มีสติขึ้นมาอีกครั้ง

ร่างที่หลับขยับเปลือกตาให้ทุกคนที่อยู่ในที่นี้รู้ว่าตนรู้สึกตัวแล้ว ด้าน

หมอลหลวงนั้นมึนสีหน้าประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อตรวจร่างกายของสองเฮาอีกครั้ง ก็พบว่าทุกอย่างปกติ จากตอนแรกที่เขาถูกตามตัวมาอย่างเร่งด่วนเนื่องจากสองเฮาหลับไม่ยอมตื่นทั้งที่ยังหายใจ เมื่อเขาตรวจดูก็พบว่าชีพจรของสองเฮาเต้นอ่อนมากจนน่าเป็นห่วง แต่ตอนนี้ชีพจรกลับมาเป็นปกติแล้ว

“พระอาการของสองเฮาค่อยๆ ดีขึ้นแล้วพะยะค่ะ” หมอลหลวงรายงานสองไทเฮาพอใจกับข่าวที่ได้รับ

“เชียเออร์ ฟันแล้วเหรอลูก” ร่างท้วมของหญิงวัยกลางคนเดินเข้าไปที่เตียงของสองเฮาเพื่อดูอาการ หลังจากนางได้รับรายงานจากข้ารับใช้ว่าวันนี้สองเฮาดูแปลกไป เหมือนไม่มีแรงและเอาแต่นอนทั้งวัน เลยทำให้นางกังวลมากกว่าเดิม แม้สองเฮาจะมีอาการไม่ปกติอยู่แล้วก็ตาม

อะไรกัน พวกเขาพูดภาษาอะไร ฉันไม่เข้าใจ แล้วนี่ฉันอยู่ที่ไหน หรือว่ายังฝันไม่ตื่น ทำไมรู้สึกเพลียแปลกๆ เนี่ย” ฉันมองรอบๆ แล้วพยักหน้าก่อนที่จะก้มตัวลงนอนอีกครั้ง

ด้านสองไทเฮาเมื่อเห็นว่าลูกสะใภ้ต้องการพักผ่อนก็ไม่อยากรบกวนนางมองดูความเรียบร้อยอีกครั้ง ก่อนจะเดินออกไปเพื่อให้คนป่วยได้พักผ่อนอย่างเต็มที่

ฉันนอนพลิกตัวไปมาอยู่สักพักและคิดว่าควรจะตื่นได้แล้ว แต่ยาก็ไม่เรียนสายพอดี

เมื่อคิดได้อย่างนั้นฉันก็ลุกขึ้นนั่งบนเตียงที่นุ่มแปลกๆ เหมือนไม่ใช่เตียงฉัน ก่อนจะมองไปรอบๆ ห้องที่ดูอย่างไรก็ไม่ใช่อะไรของฉันด้วยความรู้สึกสับสนเป็นอย่างมาก

“หรือว่าฉันยังไม่ตื่น?” ฉันจัดการหยิกแก้มของตัวเอง “โอ๊ย!”

“รู้สึกเจ็บนี้ หรือว่าฝันสมัยนี้ถึงขั้นแอดวานซ์ ดีก็เจ็บ หยิกก็เจ็บไม่ละ!”

“สองเฮา ตื่นบรรทมแล้วหรือพะคะ” เสียงพูดภาษาประหลาดดังขึ้นมาพร้อมกับหญิงสาวคนหนึ่งที่มีอายุราวสิบเก้าหรือยี่สิบปี

‘อะไรกัน พวกนี้เป็นใคร เข้ามาอยู่ในห้องฉันได้ยังไง ได้วะนะ ห้องฉัน
จั้นเหวอ ฉันมองไปรอบๆ อีกครั้ง ไม่! นี่ไม่ใช่ห้องฉัน!’

“อะ...เธอเป็นใคร” ฉันตกใจมากที่จู่ๆ ก็มีคนพรวดพราดเข้ามา ทำไม
เราพูดคนละภาษา ฉันพยายามตั้งสติแล้วสำรวจตัวเอง ผู้หญิงที่เข้ามานั้น
มีสีหน้าตกใจเป็นอย่างมากที่ฉันพูดภาษาอะไรก็ไม่รู้ แต่ฉันก็ไม่ได้สนใจ

จริงๆ แล้วผู้หญิงคนนั้นตกใจที่สองเสาพูดได้

“นี่ฉันอยู่ในชุดบ้าอะไรเนี่ย” ฉันพูดเบาๆ ก่อนจะลุกขึ้นยืนแบบไม่มีปี่
มีขลุ่ย ทำให้คนที่บุกรุกเข้ามาในห้องฉันทำสีหน้าตกใจ แล้วรีบเข้ามาประคองฉัน
ไว้อย่างรวดเร็ว

“สองเสาเพคะ พระองค์เพิ่งหายจากอาการประชวร อย่าทรงใช้แรงมาก
เลยเพคะ” เสียงของผู้หญิงคนนั้นดังขึ้นอีกครั้ง ซึ่งฉันก็ไม่เข้าใจอยู่ดี จึงได้แต่
ทำหน้างงไป

“ปล่อยฉันนะ” ฉันผลักผู้หญิงคนนั้นออกไปแล้วส่ายหน้า ถึงจะไม่รู้ว่า
อีกคนพูดอะไร แต่ที่ฉันส่ายหน้าให้คือเธอไม่ควรเข้ามายุ่งกับฉัน

ตอนนี้ดูเหมือนผู้หญิงคนนั้นจะเข้าใจแล้วเลยทำหน้าที่รู้สึกลึบตมมาก
เหมือนนับตัวเองไปทำผิดอะไรร้ายแรงมา แต่ตอนนี้ฉันไม่มีเวลาสนใจสีหน้า
และท่าทางแบบนั้น ที่ฉันห่วงที่สุดก็คือตัวฉันนี่แหละ

ฉันเดินสำรวจไปรอบๆ ห้อง ซึ่งทำให้ฉันปวดศีรษะมากยิ่งขึ้น ที่นี้ไม่มี
อะไรที่ทันสมัยเหมือนที่ฉันเคยอยู่ ทุกอย่างดูโบราณไปหมด โบราณแบบ
แปลกๆ

“ไม่! มันไม่ใช่เรื่องจริง” ฉันพูดขึ้นหลังจากที่ยืนอยู่หน้ากระจกบานหนึ่ง
ในกระจกนี้สะท้อนภาพเด็กผู้หญิงคนหนึ่งอายุประมาณสิบหกสิบเจ็ดปีที่ยืน
ทำหน้าตกใจ ใบหน้าสวยคมคายที่ดูอ่อนหวาน มันคือความแตกต่างที่ลง
ตัว แม้ตอนนี้ใบหน้าของเธอจะซีดเหมือนกระดาษ แต่ผิวที่ขาวอมชมพูก็เนียน
ดังไข่มุกได้ทะลือลือ สัดส่วนยิ่งไม่ต้องพูดถึง บอกได้เลยว่าโตเกินวัยมาก

“ไม่! นี่ไม่ใช่ฉัน” ฉันพูดแล้วจับหน้าอกตัวเอง เอ๊ย! ไม่ใช่ของฉัน ของเด็ก

ผู้หญิงคนนี้อย่างหาก หน้าอกฉันเล็กกว่านี้เยอะ

“ฉันอยู่ที่ไหน” ฉันสายศีรษะแล้วมองไปรอบๆ จะดูก็ดูที่นั่นก็ไม่ใช่ ประเทศไทย กลับคล้ายคลึงคลาว่าที่พูดนั้นจะเป็นภาษาจีน เพราะเหมือนซีรีส์จีนที่ฉันเคยดู ใหม่นะ! ฉันพูดภาษาจีนไม่เป็น พูดไม่ได้ ฟังไม่รู้เรื่อง แล้วฉันก็รู้ว่าทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่

ต้องเป็นเรื่องที่ผิดพลาด มันไม่ใช่เรื่องจริง ตอนนี้ฉันกำลังจะสติแตกแล้ว

เฉียะ! เฉียะ! ฉันตบหน้าตัวเอง ไม่ใช่สิ! ไม่ใช่ฉัน ผู้หญิงคนนี้เป็นใครก็ไม่รู้ แต่ทำไมฉันรู้สึกเจ็บ

“สองเฮา โปรดอย่าทำร้ายพระวรกายพระองค์เองเลยเพคะ” ผู้หญิงคนนั้นเดินเข้ามาจับมือเพื่อห้ามฉัน แต่ฉันก็ผลักผู้หญิงคนนั้นออกไป

“ไม่! ไม่จริง!” ฉันพูดแล้วมองหาทางออก ฉันเห็นประตู ถ้าเกิดเปิดประตูออกไปฉันอาจจะตื่นจากฝันก็เป็นได้ ฉันวิ่งไปผลักบานประตูออก เมื่อเปิดประตูออกไปก็ทำให้ฉันตะลึงยิ่งกว่าเก่า คนกว่าสิบชีวิตก็ตกตะลึงที่เห็นฉันเช่นกัน

“ถวายพระพรสองเฮา” เสียงคนเหล่านั้นพูดขึ้นอย่างพร้อมเพรียง ทั้งยังก้มหน้าลง

“ไม่! ฉันกำลังฝันร้าย ฝันร้ายมากๆ” ฉันพูดแล้ววิ่งออกไปยังทิศทางที่ไม่คุ้นเคยเลยสักนิด ฉันไม่รู้ว่าจะตัวเองอยู่ที่ไหน ทุกอย่างดูสวยงามแต่กลับรู้สึกหดหู่มาก

“สองเฮาจะไปไหนเพคะ” เสียงหลายคนที่กำลังวิ่งตามฉันพูดขึ้น ฉันพยายามเร่งฝีเท้าขึ้นอีก หลบหลีกไปตามทางที่ไม่ได้โดยไม่รู้จักเหนื่อย

ฉันวิ่งออกไปโดยไม่รู้จักทิศทาง ตอนนี้ฉันรู้สึกสับสนมากเป็นอย่างมาก ขอบตาร้อนผ่าว แล้วน้ำใสๆ ก็ค่อยๆ ไหลออกมา

“ฮึก” ฉันสะอึกแต่ก็ไม่อาจหยุดวิ่งได้ ฉันจะหนีไปจากตรงนี้อย่างไร ตอนนี้ท้องฟ้ามีดครึ้มเหมือนฝนกำลังจะตก กลิ่นชื้นเริ่มเตะจมูกฉัน ฉันวิ่งไป

ตามทางเรื่อย ๆ

ตูป!

ฉันชนเข้ากับสิ่งหนึ่งซึ่งไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่ดูเหมือนสิ่งนั้นจะรับฉันไว้เป็นอย่างดี อ้อมแขนใหญ่กอดฉันไว้หลวมๆ เมื่อเงยหน้าขึ้นมองสิ่งที่ฉันชนก็ต้องตกตะลึงกับความหล่อ...เหมือนทวดา ไม่! นี่ไม่ใช่เวลามาชมว่าใครหล่อ

คนที่สับจากกับฉันมีสีหน้าประหลาดใจเล็กน้อย ก่อนที่จะกลับมาเป็นปกติ

ฉันรีบผละออกมาอย่างรวดเร็ว เลยเห็นอีกหลายสิบชีวิตที่ยืนอยู่รอบๆ ต่างก็ทำหน้าประหลาดใจ ข้างตัวผู้ชายร่างสูงใหญ่ฉันมีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นเคียงข้าง ตอนนั้นฉันลั่นสนไปหมด สติฉันกำลังจะแตกและระเบิดออกมาเป็นโกโก้ครั้นช์ หรือว่านี่จะเป็นสวรรค์ที่มีทั้งนางฟ้าและทวดา

“ถวายพระพรสองเสาชะเคอะ”

หญิงที่อยู่ข้างกายชายผู้นั้นย่อกายคำนับฉัน นางฟ้ากำลังคำนับฉันหรือไม่ใช่ ฉันไม่ใช่ฉัน แต่เป็นผู้หญิงคนนี้

ใบหน้าที่ยาวแหว่ลั่นสนและงงววยไม่อาจรอดพ้นสายตาของชายผู้ยิ่งใหญ่ได้ สองเสาชะที่มักจะเหม่อลอยเหมือนไม่มีชีวิต บางครั้งก็เกิดอาการคลุ้มคลั่งร้องไห้ไวยวาย แหว่ตามีแต่ความหวาดกลัว แต่วันนี้อาการคลุ้มคลั่งไม่เหมือนเก่า มันไม่ใช่แหว่ตาของความหวาดกลัว แต่เป็นแหว่ตาของความตกใจและลั่นสน ซึ่งกิริยาเหล่านี้เป็นสิ่งที่น่าตกใจเป็นอย่างมาก

เขาหันไปมองหญิงข้างกายเพื่อให้ผู้หญิงที่ย่อถวายคำนับอยู่ลุกขึ้นยืน เพราะดูเหมือนสองเสาชะของเขาจะลั่นสนอยู่

“สองเสาชะของข้า คิดถึงข้ามากจนต้องวิ่งร้องไห้มาหาข้าเชียวรี” คนตัวสูงตรงหน้าพูดขึ้นก่อนจะยิ้มอย่างใจดี แต่ฉันก็ไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูดอยู่ดี จึงได้แต่ทำหน้างงแล้วหันไปมองข้างหลัง ตอนนั้นคนที่ตามฉันมานั่งคุกเข่าลงกับพื้นแล้วก้มศีรษะ ฉันขมวดคิ้วเข้าหากัน ทำไมพวกเขาต้องทำแบบนั้น แต่ก็ดีเหมือนกัน

ฉันถอยสองสามก้าวแล้วก็วิ่งต่อ ผันนี้ประหลาดเกินไป ฉันวิ่งเท่าไรก็

หาทางออกจากฝันนี้ไม่เจอสักที แต่วิ่งได้ไม่นานฉันก็ชนเข้ากับร่างเดิมของคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นเมื่อครู

นี่เขามาอยู่ข้างหน้าตั้งแต่เมื่อไหร่ หายตัวได้อย่างนั้นหรือ หรือว่าเป็นเทวดาจริงๆ เออที่มันความฝัน น่าจะเป็นอย่างนั้น คิดได้ดังนั้นฉันก็ผลักร่างนั้นออกแล้ววิ่งไปอีกทาง แต่ก็กลับเจอผู้ชายคนเดิมยืนขวางไว้ ฉันงงไปอีก ถ้าเจอคนหายตัวได้อย่างนี้ เขาก็คงจะดักทางฉันได้ทุกที่นะสิ

“สองเฮา เจ้าควรหยุดวิ่งเล่นไล่จับได้แล้ว รู้หรือไม่ว่ามันอันตรายแค่ไหน” เขาพูดจาหยอกเย้าแล้วมองปฏิกิริยาคนตรงหน้าที่เหมือนไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาพูด

เออละ ต่อให้พูดให้ตายยังไงฉันก็ไม่เข้าใจอยู่ดี พูดไปเถอะ ตอนนี้นั้นฉันต้องหาทางกลับไปเจอความจริงก่อน ว่าแต่ฉันจะกลับไปได้อย่างไร หรือว่าฉันตายแล้ว แต่ฉันจะตายได้อย่างไร ก็เมื่อวานฉันกลับจากเรียนแล้วรู้สึกเหนื่อยเลยหลับไปตอนห้าโมงเย็นนี่นา ฉันจำได้ แต่ตอนนี้ฉันอยู่ที่ไหน ถ้าอยู่บนสวรรค์ฉันก็ต้องตายสิ แต่ฉันไม่ได้ป่วยเป็นอะไรและแข็งแรงดีทุกอย่าง ผลการตรวจสุขภาพประจำปีก็บอกเช่นนั้น

แปะ! แปะ!

เสียงเม็ตพร่วงหล่นลงมาจากฟ้า ฉันเงยหน้าขึ้นไปบนฟ้าที่ตอนนี้มีดรุณเป็นอย่างมา กลิ่นฝนลอยเข้ามาเตะจมูกของฉัน ฉันค่อยๆ ถอยหลังทีละก้าว ขณะที่ตายังมองท้องฟ้าที่กว้างใหญ่ ฉันรู้สึกสับสนและร้อนๆ ที่ขอบตา ฝนที่หยดลงมาบนหน้าฉัน หยดที่หนึ่ง หยดที่สอง และกลายเป็นหลายหยดในเวลาต่อมา

“มายยย!” ฉันตะโกนบอกฟ้าแล้วก็คุกเข่าลงกับพื้น ตอนนี้นั้นฉันไม่รู้อะไรทั้งนั้น รู้แต่เพียงน้ำตากับน้ำฝนหยดรวมกัน

‘ไม่จริง จบแล้วชีวิตฉัน ตอนนี้ฉันอยู่ที่ไหน ช่วยทำให้ฉันตื่นจากฝันนี้ทีเถอะ’

เหล่าคนที่เข้ามาทางร่มไม้ ขณะที่นางก้านกล้วยพยายามจะเข้ามาประคองร่าง

ของหญิงสาว แต่ก็ถูกผลักออกอย่างรุนแรง เธอสะดุ้งตัวให้หลุดออกจากการเกาะกุม ร่างสูงใหญ่ที่ขึ้นที่นารมมาทางเพื่อกันฝนให้ยืนมองหญิงสาวตรงหน้าที่กำลังอาละวาดอย่างคลุ้มคลั่งโดยไม่ได้เข้าไปห้ามแต่อย่างใด

“ถอยออกไป!” เสียงทุ้มลึกยากจะหยั่งถึง ทำให้เหล่าคนที่กำลังวุ่นวายกับหญิงสาวถอยห่างออกไปทันที

หญิงสาวหันมามองผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้า ดวงตาของเธอฉายแววสับสนขณะที่มองเขา ดวงตาทั้งสองคู่สบกัน คู่หนึ่งอ่อนแอ ท้อแท้และสิ้นหวัง แต่แววตากลับดูมีชีวิตชีวามากขึ้น ส่วนดวงตาอีกคู่หนึ่งนั้น มันคง แข็งแกร่งดูประหลาดใจระคนดีใจอยู่หลายส่วน

เขายกมือห้ามไม่ให้ชนที่ที่ยืนการ่เดินตามมา ร่างสูงยกกายคุกเข่าลงตรงหน้าหญิงสาวที่สติไม่ค่อยดีเท่าใดนัก นางมักจะมีแววตาเฉยชา ซบอยู่ในโลกของตัวเอง บางครั้งก็คลุ้มคลั่งจนต้องจับมัดไว้ ตำแหน่งของเสาที่ได้มาเป็นเพราะครอบครัวของนางส่วนหนึ่ง และอีกส่วนก็เป็นเพราะเขาเอง แต่วันนี้ดวงตาที่เคยไร้ชีวิตชีวากลับแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง

ฉันมองผู้ชายที่ย่อตัวลงคุกเข่าตรงหน้าฉัน ฉันสบตากับสายตาที่ดูมันคง มือหนาค่อยๆ ลูบศีรษะฉันเบาๆ ตอนนี้ฉันต้องการที่พึ่งเป็นอย่างมาก ‘ผู้ชายคนนี้เป็นใครกัน’

“ฮึก ฮือ” ฉันเผลอเข้าซบอกกว้าง แนนอนว่าตอนนี้ฉันไม่รู้ว่าจะหลงมาอยู่ที่ไหนเลยต้องหาที่ยึดเหนี่ยวไว้ก่อน ฉันอยากตาย อยากตายมากๆ ฉันคิดถึงบ้าน คิดถึงพ่อ คิดถึงแม่ คิดถึงเพื่อน แล้วคนที่อยู่ทางนั้นจะเป็นอย่างไรเล่า ถ้าจิตวิญญาณของฉันมาอยู่ตรงนี้ ไม่ใช่ว่าฉันในร่างโน้นตายแล้วหรือ แล้วคนอื่นจะเสียใจมากแค่ไหน ทำไมสวรรค์ถึงแก่งแย่งกันแบบนี้ ฉันไปทำอะไรให้โกรธกัน ทำไมถึงต้องลงโทษฉันแบบนี้

“ฮึกกก!” รูๆ ฉันก็ปวดศีรษะอย่างรุนแรง อะไรบางอย่างที่เคยถูกปิดกั้นไว้เริ่มหลั่งไหลเข้ามาในสมอง นัยน์ตาเบิกกว้าง ตอนนี้ทุกอย่างเป็นสีขาวโพลน ลึกพักทุกอย่างก็มีตลง

สอง

ลูกแก้วของความทรงจำ

ตอนนี้ฉันอยู่ในที่ที่มีมืดมิด ท่ามกลางความเคืองแค้นที่มองไม่เห็น
สิ่งใด หรือว่าฉันกำลังจะตื่นแล้ว ฉันยิ้มอย่างดีใจ แต่ทำไมไม่นานก็มีแสงสว่างจาก
ลูกแก้วลูกหนึ่งปรากฏขึ้น

ภายในลูกแก้วปรากฏภาพผู้หญิงคนหนึ่งกำลังคลอดลูก เบ่งเด็กทารก
น้อยออกมา เด็กตัวแดงๆ เพิ่งออกจากร่างกายมารดา และร้องไห้อย่างหนัก
อยู่ในอ้อมกอดของหมอตำแย ก่อนจะถูกลูบหัวให้ผู้ชายคนหนึ่ง

“เป็นคุณหนูเจ้าค่ะ”

สีหน้าของทุกคนมีแต่ความสุข ต่างก็ยิ้มด้วยความปีติยินดี

“แม่นางน้อย ข้าจะตั้งชื่อเจ้าว่า ชินเซียว หลิงชินเซียว” ผู้ชายที่อุ้มเด็ก
น้อยพูดขึ้น ไม่นานเด็กน้อยก็หัวเราะออกมา

ก่อนที่จะลูกแก้วอีกลูกหนึ่งจะปรากฏขึ้นมา ฉันหันไปมองเด็กน้อยวัย
ห้าขวบที่กำลังชน แอบไครบางคนอยู่บนต้นไม้ใหญ่

“เซียวเออร์ ออกมาให้ข้าทำโทษเดี๋ยวนี้ละ” เสียงเกรี้ยวกราดของผู้ชาย
คนหนึ่งที่ยืนไม่รีรอขวามองหาเด็กน้อย

“น้องรอง ใจเย็นก่อน เซียวเออร์อาจจะไม่ได้ตั้งใจ” มีผู้ชายอีกคน

เดินเข้ามาห้ามเอาไว้

“พี่ใหญ่ เชียเออร์ชนใหญ่แล้ว แอบออกไปวิ่งเล่นนอกจวน นี่ถ้าเกิดอันตรายขึ้น ข้าจะอย่างไร”

ทั้งสองคนพูดคุยกันโดยมีเด็กน้อยคนหนึ่งนั่งหวั่นๆ อยู่บนต้นไม้ไม่นานร่างของเด็กน้อยก็ถูกผู้ชายอีกคนคว้าเอาไว้และกระโดดลงมาข้างล่าง

“พี่สามอะ” เด็กน้อยส่งเสียงพลางมองค้อนพี่ชายคนที่สาม

“เชียเออร์อยู่นี่เอง” คนที่เป็นพี่รองเดินเข้ามาหมายจะทำโทษ

“เชียเออร์จะอยู่ทำไม วิ่งสิ!” ไม่ทันที่พี่ชายคนรองจะเข้ามาถึง เด็กน้อยก็ถูกมือปริศนาลากให้วิ่งออกไปทันที

“น้องสี่ เจ้าอยากโดนทำโทษด้วยใช่หรือไม่” เสียงตะโกนด้วยความไม่พอใจดังขึ้น ก่อนจะวิ่งไล่กัน

ลูกแก้วค่อยๆ ลอยขึ้นมาเรื่อยๆ เหมือนถ่ายทอดเรื่องราวบางอย่างให้ฉันได้เข้าใจ ลูกแก้วลูกต่อมาที่ปรากฏก็มีภาพของเด็กน้อยวิ่งเจ็ดขวบกำลังเดินเล่นอยู่ในตลาด และเกิดพลัดหลงกับพี่สี่ ทำให้เด็กน้อยเดินเข้าไปในที่ที่ไม่ควรเข้าไป นั่นจึงเป็นจุดเปลี่ยนของเด็กน้อยที่ราเริงสดใส

เด็กน้อยคนนั้นอยู่ท่ามกลางเหล่าคนชู้ดดำที่กำลังฆ่าฟันกันอยู่ ศีรษะคนหลุดออกจากปากต่อหน้าต่อตาเด็กน้อย เลือดสดกระเซ็นเต็มตัวไปหมด

เด็กน้อยมองหน้าชายชู้ดดำคนหนึ่งซึ่งผ้าสีดำที่ปิดบังใบหน้าหลุดลงมา เผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลาแต่แววตาโหดเหี้ยม เขามองมายังเด็กน้อยคนนั้น

“ไม่นะ!”

ฉันพุดขึ้นเมื่อภายในลูกแก้วปรากฏภาพชายชู้ดดำคนนั้นกำลังเงื้อมมือขึ้นเพื่อจะฆาปิตปากเด็กน้อย แต่ก็ต้องถอนหายใจอย่างโล่งอก เมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งที่แต่งตัวแตกต่างจากคนชู้ดดำเหล่านั้นเข้ามาช่วยเด็กน้อยไว้ แต่เขาเองก็ได้รับบาดเจ็บ ขณะที่ชายชู้ดดำคนนั้นก็ได้รับบาดเจ็บเช่นกัน จึงทำให้ต้องรีบหลบออกไป

“เชียเออร์ เจ้ามาทำอะไรที่นี่” ชายผู้นั้นพูดขึ้น แต่ก็ต้องจัดการกับคนที่มีงูจะเข้ามาทำร้ายเขากับเด็กเช่นกัน

ทำไมฉันถึงเห็นหน้าผู้ชายที่มาช่วยเด็กไว้ไม่ชัด มันเลือนๆ รางๆ พอเป็นเค้าๆ แต่ก็ไม่สามารถระบุได้

เด็กน้อยที่มีท่าทางสับสนไม่พูด ได้แต่ส่ายศีรษะไปมาแล้วร้องไห้ เขามองเด็กน้อยด้วยแวตาท่อนโยนปนสงสาร

“คุณชาย พวกมันแยอะเกินไป รีบไปก่อนเถอะขอรับ” เสียงของชายคนหนึ่งดังขึ้น กระตุ้นให้ผู้ชายคนนั้นอุ้มเด็กผู้หญิงแล้วพาหนี แต่ก็ยังมีชายชุดดำตามไปติดๆ

ผู้ชายคนนั้นอุ้มเด็กน้อยวิ่งอย่างสุดความสามารถ ไม่นานเขาก็เจอกับคนกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นพี่ชายทั้งสองของเด็กน้อยที่กำลังออกตามหาน้องสาวนั่นเอง

“เชียเออร์!”

เมื่อพวกเขาเห็นเด็กที่อยู่ในอ้อมแขนผู้ชายคนหนึ่งก็จำได้ทันทีว่าเป็นน้องสาว แต่เมื่อพวกเขาแยกหน้าขึ้นมองคนที่อุ้มน้องสาวอยู่นั้นก็ต้องตกตะลึงเข้าไปอีก

ผู้ชายทั้งห้าคนต่างสับสนกันแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร เมื่อมีการโจมตีเกิดขึ้นก็จัดการได้อย่างรวดเร็ว แต่ตอนนี้คนที่น่าสงสารที่สุดคงจะไม่พ้นเด็กน้อยวัยเจ็ดขวบ ตอนนี้ดูอย่างไรเธอก็รับไม่ได้กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เลือดที่สาตกระเด็นไปทั่วนั้นโหดร้ายเกินไป แม้จะมีคนพยายามบังไม่ให้เด็กน้อยเห็นเหตุการณ์เหล่านั้น แต่ก็คงจะไม่ทันเสียแล้ว

ไม่นานก็มีลูกแก้วอีกลูกปรากฏขึ้นมาเมื่อพี่น้องทั้งห้ากลับไปบ้าน พี่ชายทั้งสี่ลูกทำโทษอย่างหนัก ส่วนเด็กน้อยคนนั้นก็ไม่ยอมพูดยอมจา ไม่ยิ้มหรือหัวเราะ ดวงตาเหม่อลอยมีแต่ความว่างเปล่า บางครั้งก็แสดงอาการหวาดกลัว

ลูกแก้วหลายลูกปรากฏขึ้นมาเรื่อยๆ เด็กน้อยขึ้นเชียกลายเป็นเด็กที่ไม่รับรู้อะไร ไม่มีชีวิตจิตใจจนบางครั้งก็หวาดกลัวจนกินจะยี้วยา แต่ทุกคนก็พยายามที่จะเลี้ยงดูและดูแลอย่างเต็มที่ นี่แหละนะที่เขาว่าป่วยกายยังหาย

ได้ แต่ป่วยใจอีกนานเท่าไรกว่าจะหาย

ในโลกแก้วลูกหนึ่งปรากฏภาพเด็กน้อยหลังขึ้นเชี่ยนนอนอยู่ในห้องที่มีเพียงแสงจันทร์สาดส่อง มีเหล่าสาวใช้บนผ้าสามคน แต่เด็กไม่ได้หลับ ทั้งยังมองออกไปที่หน้าต่าง ซึ่งปรากฏเงาของชายชุดดำย่องเข้ามา ทำให้หลังขึ้นเชี่ยนหวาดกลัวจนร้องไห้ แต่เหมือนว่าไม่มีสาวใช้เดินขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือเด็กน้อยเลยสักคน

‘คงโดนวางยาแน่ๆ’

ดาบสีเงินถูกชักออกมากระทบกับแสงจันทร์หมายจะอาชีวิต แต่เมื่อเห็นแววตาและท่าทางหวาดกลัวของเด็ก ดาบนั้นก็ถูกเก็บกลับไปใต้เดิม

‘เฮ้อ’

ในโลกแก้วลูกหนึ่งปรากฏภาพงานฉลอง หลังขึ้นเชี่ยนที่อยู่ในวัยสิบหกปี กำลังเข้าพิธีวิวาห์?

‘เอ! ผู้ชายคนนี้’ ดูจากบุคลิกและท่าทางแล้วเหมือนคนที่ช่วยเด็กน้อยนี้ถึงไบนางจะไม่ชัดเจนแต่ก็จำได้ว่าเป็นผู้ชายคนนั้นแน่ๆ

นี่เขาถึงกับจะแต่งงานกับเด็กผู้หญิงที่สติไม่ดีเลยหรือ ตอนนั้นฉันกำลังดูซีรีส์เรื่องอะไรอยู่หรือเปล่าเนี่ย แม้ฉันจะไม่เข้าใจสิ่งที่เขาคุยกัน แต่ฉันก็เห็นภาพนะ เด็กคนนี้นี่หน้าตาคุ้นๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหน

“ก็เจ้าโง่”

เสียงปริศนาดังขึ้น ทำให้ฉันหันมองไปรอบๆ แต่ลืมไปว่าตอนนี้ฉันอยู่ในความมืดมิด จึงมองไม่เห็นอะไร

“คุณเป็น...?”

ฉันหยุดพูดก่อนถึงคำสุดท้าย

‘นี่ฉันฟังภาษาจีนเข้าใจและได้ตอบเป็นภาษาจีนได้อย่างนั้นหรือ มหัศจรรย์เกินไปแล้ว!’

‘ไม่ต้องสนใจว่าข้าเป็นใคร สนแค่ว่าตอนนี้เจ้าคือหลังขึ้นเชี่ยน คุณหนูห้าตระกูลหลังแห่งจวนสนาบตีหลัง ลูกสาวอดีตท่านแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่ที่ผันตัว

ไปเป็นขุนนาง และเป็นหลานสาวตระกูลพ่อค้าแสนมั่งคั่ง ตอนนี้เป็นสองเฮาที่
สถิติไม่ดีอยู่ในวังหลวงแคว้นเหลียงซานก็พอ”

เมื่อสิ้นเสียงฉันก็ขวดคว้าปากกันแน่น ‘สองเฮาสติไม่ดี มันมีตำแหน่งนี้
ด้วยหรือ’

“ถ้าฉันไม่ใช่มะลิ แล้วมะลิไปไหน” ฉันถามถึงตัวฉันจริงๆ

“ร่างกายคือส่วนหนึ่งของจักรวาล เมื่อตายแล้วเจ้าก็เอามันไปไม่ได้
และจะหลงเหลือเพียงจิตวิญญาณ แค่ว่าตอนนี้เจ้ายังไม่ตายก็เพียงพอ” เสียง
พูดดังขึ้นต่อเนื่อง แค่นี้ก็เข้าใจแล้วว่าตอนนี้ตัวเองตายไปแล้ว นอนๆ อยู่
ก็ตาย ผันว่าตกเหวตาย แต่กลับตายจริงๆ ตายแล้วก็ไม่ได้ไปเกิด แต่กลับมา
อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ที่ที่ไม่มีใครรู้จักเลยสักนิด

“คุณคิดว่ามันเพียงพออย่างนั้นหรือ ที่รู้ๆ ฉันก็ตายโดยที่ไม่ได้เป็น
อะไร ครอบครัวของฉันล่ะ? ฉันทั้งพวกเขามาโดยไม่ทราบสาเหตุ มันก็จริงที่
ฉันยังไม่ตาย แต่เด็กคนนั้นตายไปแล้ว เด็กคนนั้นไปอยู่ที่ไหน ทำไมคุณไม่เอาเธอ
กลับมาล่ะ” ฉันพูดเสียงสั่น

“ร่างของเด็กคนนั้นถูกพิชิตต่อกันมานานนับเดือน ในที่สุดเธอก็ตาย
อย่างสงบ แต่ร่างของเธอเป็นร่างที่พิเศษอย่างยิ่ง ต่อไปนี้หากโดนพิชิตก็ร้อย
ชนิดก็ไม่สามารถทำอะไรได้ แดงเลือดในร่างนี้ก็เป็นเลือดที่รักษาพิชิตได้ทุก
ชนิด แต่ก็นำมากลั่นเพื่อเป็นพิชิตได้เช่นกัน”

“คิดว่าฉันจะสนใจอย่างนั้นหรือ รู้มั้ยว่าที่ที่ฉันจากมาไม่ต้องทนทุกข์
ทรมานกับพวกพิชิตเหล่านั้นเลยสักนิด” ฉันอยู่ในยุคปัจจุบันที่ไม่มีใครเขาแอบ
วางยาพิชิตกันแล้ว

“ข้าขอโทษ ทุกอย่างเป็นความผิดของข้าเอง แต่ข้าไม่สามารถที่จะนำเจ้า
กลับร่างเดิมได้แล้ว ถ้าเจ้าอยากมีชีวิตต่อ ก็คงต้องใช้ร่างนี้ หากเจ้าอยากตาย
และกลับไปเกิด เจ้าก็ต้องฆ่าร่างนี้ให้ตาย”

‘จะอย่างไรล่ะ กลับไปก็ไม่ได้แล้ว จะฆ่าตัวตายก็ใจไม่เด็ดพอ คิดเสียว่า
กำลังมาเที่ยวเมืองแปลกก็แล้วกัน ยังไงนี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่เคยเจอมาก่อน จะตาย